

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: J. S.**, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Ivanem Vávrou, advokátem se sídlem v Litoměřicích, ul. Dlouhá č. p. 16, PSČ 412 01, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2011, č. j. 2512/DS/2011, JID: 146098/2011/KUUK/Bre,**

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 2. 8. 2011, č. j. 2512/DS/2011, JID: 146098/2011/KUUK/Bre, kterým došlo k zamítnutí jeho odvolání, a to pro opožděnost s poukazem na ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proti rozhodnutí Městského úřadu Rumburk, odbor civilně a dopravní správní a živnostenský úřad, ze dne 4. 5. 2011, č. j. ODS/41332/10-SŘ512-23, jímž byl uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), za který mu byla uložena pokuta ve výši 5.000,-Kč, dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce 6 měsíců a také mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 20. 9. 2010 v 9.45 hod. v obci Krásná Lípa, v ul. Pražská jako řidič osobního vozidla tov. zn. BMW, r. z. „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 54

km/h, neboť mu byla měřicím zařízením naměřena rychlost 104 km/h po odečtení tolerance radaru, ačkoliv v daném úseku byla zákonnou úpravou povolena maximální rychlost 50 km/h. Současně žalobce požadoval, aby soud uložil žalovanému náhradu nákladů řízení za předmětné soudní řízení.

V žalobě namítl, že nesouhlasí s tím, že jím podané odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí mělo být podáno opožděně. Žalobce je přitom přesvědčen, že dotyčné prvoinstanční rozhodnutí mu nemělo být zřejmě vůbec doručováno, neboť ve smyslu ust. § 34 odst. 2 správního řádu nespadá do skupiny písemností, které by měly být doručovány i zastoupenému. Doručováno zřejmě mělo být jen právnímu zástupci žalobce, jelikož v daném případě by neměl správní orgán žádnou součinnost zastoupeného žalobce potřebovat. Pokud se však tak již stalo, nezbytně tento postup musel v žalobci vzbudit zdání, že je jeho součinnost potřebná a že by tedy osobně měl odvolání podat či nepodat.

Dále žalobce uvedl, že je sice pravdou, že správní řád stanovuje, že doručení zastoupenému nemá vliv na běh lhůt, avšak pod obligatorním dovětkem – nestanoví-li zákon jinak. Tímto zákonným ustanovením je přitom zřejmě i ust. § 81 správního řádu, který uvádí, že i samotný účastník má právo podat odvolání, a dále i ust. § 83 odst. 2 správního řádu, který stanoví, že v případě neúplného nebo nesprávného poučení lze odvolání podat, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Žalobce má za to, že v daném případě byl nezpochybnitelně poučen o tom, že i on může podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení prvoinstančního rozhodnutí, které bylo doručeno i žalobci, přičemž v tomto rozhodnutí nebylo nic uvedeno o tom, že by se běh lhůt pro podání odvolání měl odvíjet ode dne doručení tohoto rozhodnutí právnímu zástupci žalobce a ne ode dne jeho doručení žalobci. Žalobce tak musel jednoznačně dojít k závěru, že má právo podat odvolání, když už mu dotyčné rozhodnutí bylo adresováno, a že mu lhůta běží ode dne doručení tohoto rozhodnutí, když byl o tomto řádně poučen.

Vedle toho se žalobce domnívá, že mu právo na podání odvolání vyplývá i z ust. § 81 odst. 1 zákona o přestupcích, který jako *lex specialis* stanoví, že obviněný se může proti rozhodnutí odvolat v plném rozsahu, přičemž zde není nic uvedeno o tom, že by snad lhůta k podání odvolání měla být zkrácena, pokud je obviněný zastoupen právním zástupcem. Naopak v ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích je výslovně uvedeno, že obviněný z přestupku má právo mj. podávat návrhy a opravné prostředky, přičemž opět zde není uvedeno nic o tom, že by snad lhůta k podání odvolání měla být zkrácena či navázána na doručení nějaké jiné osobě. Na podporu tohoto názoru pak žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, jenž pojednává o tom, že v přestupkovém řízení se mají za určitých podmínek analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem. V trestním řízení přitom žádné pravidlo týkající se toho, že obviněný měl lhůtu k podání odvolání navázanou na svého obhájce, stanoveno není. Naopak odvolání může podat jak obviněný, tak i jeho obhájce, přičemž každému z nich je ponechána samostatná lhůta, která se odvíjí od toho, kdy komu bylo doručeno. Žalobce je proto přesvědčen, že v přestupkovém řízení není možné aplikovat pravidlo správního řádu stanovící, že doručení zastoupenému nemá vliv na běh lhůt, obzvláště za situace, kdy zákon o přestupcích slibuje obviněnému možnost podat odvolání v plném rozsahu, prvoinstanční rozhodnutí bylo doručeno přímo žalobci a ten byl navíc poučen o tom, že sám může podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení. Dle žalobce tudíž žalovaný pochybil, když vydal žalobou napadené rozhodnutí a odvolání žalobce zamítl pro opožděnost, neboť žalobce podal odvolání 13. den po doručení prvoinstančního rozhodnutí a tedy řádně a včas.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že zásadně nesouhlasí s tvrzením žalobce, že v jeho případě se jednalo o včasné odvolání a že žalovaný pochybil, pokud toho odvolání pro opožděnost zamítl. Prvoinstanční správní orgán své rozhodnutí o přestupku ze dne 4. 5. 2011, totiž doručil dne 9. 5. 2011 advokátu JUDr. Ivanu Vávrovi, kterého si žalobce na základě plné moci ze dne 14. 2. 2011 zvolil k zastupování. Na datum tohoto doručení pak navazuje odvolací 15 denní lhůta, která začala běžet dne 10. 5. 2011 a marně uplynula dne 24. 5. 2011, a proto dotyčné rozhodnutí o přestupku nabylo dne 25. 5. 2010 právní moci. Odvolání žalobce bylo předáno k poštovní přepravě dne 27. 5. 2011, a tedy opožděně.

Dále žalovaný uvedl, že v ust. § 34 odst. 1 správního řádu je uvedeno, že zástupce žalobce podle § 32 a 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. Dle ust. § 34 odst. 2 pak platí, že s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak. V návaznosti na právě uvedené pak žalovaný podrobně odcitoval komentář k tomuto ustanovení správního řádu obsažený v publikaci Ondruš R., Správní řád – nový zákon s důvodovou zprávou a poznámkami, přičemž mj. odcitoval, že „...z dikce zákona nelze dovodit absolutní zákaz doručení písemnosti vedle zástupce i zastoupenému, a to tam, kde je to z povahy věci odůvodněno. Jediným faktickým omezením je zde zásada hospodárnosti.“ V tomto případě však doručení písemnosti účastníkovi nemá vliv na běh lhůty, pro jehož začátek je rozhodující doručení písemnosti zástupci. Správní řád nově prolamuje původní zákaz doručování písemnosti vedle zástupce i zastoupenému, přičemž tento postup záleží toliko na uvážení správního úřadu.

Vedle toho žalovaný podotkl, že má shodný názor jako žalobce ohledně procesních postupů uvedených v ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, a dále v ust. § 81 a § 83 odst. 2 správního řádu. Doručování písemností účastníkovi řízení, který má zvoleného právního zástupce, je však ve vztahu k těmto ustanovením speciálně upraveno v ust. § 34 odst. 2 správního řádu. V této souvislosti žalovaný zmínil, že prvoinstanční správní orgán doručil vyhotovení rozhodnutí o přestupku vedle i právního zástupce žalobce skutečně i žalobci, a to dne 14. 5. 2011, přičemž tak bylo učiněno z důvodu jeho přímé informovanosti a nezpochybnitelné právní jistoty. Ze zavedené praxe totiž tento postup správní orgány aplikují výhradně v případech, kdy je obviněnému, který je v řízení zastupován, uložena sankce zákazu činnosti. Obviněný je tak obeznámen se skutečností, že mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel, a je tak nezprostředkovaně informován a poučen o tom, že se nerespektováním uložené sankce zákazu činnosti může dopustit trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání.

Žalovaný trvá na tom, že doručení písemnosti zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, tzn. že případná lhůta pro provedení určitého úkonu, jež by z takové písemnosti vyplývala, se bude obecně počítat nikoliv od doručení písemnosti zastoupeného, ale až od doručení písemnosti zástupce, což se promítá, jako v tomto případě, do možných právních důsledků spojených se zmeškáním takové lhůty. Dále žalovaný podotkl, že pokud měl žalobce díky doručení prvoinstančního rozhodnutí zdání, že je jeho součinnost potřebná a že by tedy osobně měl odvolání podat či nepodat, měl žalobce možnost konzultace se svým právním zástupcem za účelem vyjasnění si této pro žalobce nepřehledné právní situace, kterého si zvolil k zastupování mj. pro tyto účely. Navíc sám žalobce nereagoval na doručené

prvoinstanční rozhodnutí podáním odvolání, neboť toto bylo zpracováno a vyhotoveno přímo jeho právním zástupcem, který ho v řízení zastupoval. Toto odvolání přitom bylo podáno k poštovní přepravě opožděně v době, kdy prvoinstanční rozhodnutí nabylo právní moci po marném uplynutí 15 denní lhůty ode dne doručení žalobcem zvolenému právnímu zástupci. Proto žalovaný toto odvolání pro opožděnost zamítl s odkazem na ust. § 92 odst. 1 správního řádu s tím, že v rámci odvolacího řízení nebyly shledány důvody pro obnovu řízení či pro vydání nového rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodoval v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a zejména pak uskutečněném ústním jednání před soudem dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není naprosto důvodná, přičemž soud se zcela ztotožnil s argumenty uváděnými žalovaným v písemném vyjádření k žalobě.

Již v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku bylo predestřeno, že žalobce předmětnou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 4. 5. 2011, a to pro opožděnost s odkazem na ust. § 92 odst. 1 správního řádu.

V daném případě přitom mezi žalobcem a žalovaným nebylo žádného sporu ohledně relevantního skutkového stavu pro vyhodnocení důvodnosti žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek, který je ostatně náležitě podchycen ve správním spise, jenž k výzvě soudu předložil žalovaný. Soud tak vycházel z nesporného faktu, že Městský úřad Rumburk v pozici prvoinstančního správního orgánu své rozhodnutí o přestupku ze dne 4. 5. 2011, doručil prostřednictvím pošty dne 9. 5. 2011 advokátu JUDr. Ivanu Vávrovi, kdy tuto písemnost osobně převzala jeho pověřené pracovnice. Dále soud vycházel z nesporného faktu, že žalobce byl tímto advokátem zastoupen v předmětném přestupkovém řízení na základě neomezené plné moci ze dne 14. 2. 2011. Rovněž tak soud vycházel z nesporného faktu, že prvoinstanční správní orgán zaslal vyhotovení dotyčného rozhodnutí o přestupku ze dne 4. 5. 2011 vedle právního zástupce žalobce i samotnému žalobci rovněž prostřednictvím pošty, který jej osobně převzal dne 14. 5. 2011. Taktéž soud vycházel z nesporného faktu, že žalobce prostřednictvím svého právního zástupce dotyčné prvoinstanční rozhodnutí o přestupku ze dne 4. 5. 2011 napadl odvoláním, které bylo zasíláno prvoinstančnímu správnímu orgánu poštou, přičemž k poštovní přepravě bylo podáno dne 27. 5. 2011.

V předmětné věci se účastníci neshodli „toliko“ ve zodpovězení právní otázky spočívající v tom, zda žalobcovo odvolání je včasné či nikoliv.

Pro zodpovězení této otázky je klíčová úprava obsažená v ust. 34 odst. 1 a zejména pak v odst. 2 věta druhá správního řádu.

V ust. § 34 odst. 1 správního řádu je zakotveno, že zástupce (mj. jenž zastupuje účastníka na základě plné moci) v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.

V ust. § 34 odst. 2 správního řádu je pak zakotveno, že s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.

Pokud doručení písemnosti zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt dle ust. § 34 odst. 2 věta druhá správního řádu, v praxi to znamená, že případná lhůta pro provedení určitého úkonu, jež by z takové písemnosti vyplývala, se bude obecně počítat nikoliv od doručení písemnosti zastoupeného, ale výlučně od doručení písemnosti zástupce.

Věta druhá ust. § 34 odst. 2 správního řádu přitom dle názoru soudu nepochybně představuje *lex specialis* ve vztahu k ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, dále k ust. § 81 a § 83 odst. 2 správního řádu. Soud se tak neztotožnil s argumentací žalobce, že v daném případě v rámci přestupkového řízení bylo nutné analogicky aplikovat principy z trestního řízení, v jehož rámci může odvolání podávat, jak obviněný, tak i jeho obhájce s tím, že každému z nich je ponechána samostatná odvolací lhůta. V tomto případě tak doručení písemnosti žalobci nemá vliv na běh lhůty, pro jehož začátek je rozhodující doručení písemnosti zástupci. Ze správního řádu totiž nelze dovodit absolutní zákaz doručení písemnosti vedle zástupce i zastoupenému. Doručování písemnosti vedle zástupce i zastoupenému je na místě tedy, pokud pro toto doručení jsou dány rozumné důvody. Mezi tyto důvody nepochybně patří i zajištění přímé informovanosti zastoupeného obviněného ze spáchání určitého přestupku o tom, že mu byla správním orgánem uložena sankce zákazu činnosti v podobě zákazu řízení motorových vozidel. Tímto přímým „obesláním“ je zastoupený účastník bezodkladně a nezprostředkovaně obeznámen se skutečností, že mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel, čímž se nepochybně minimalizuje riziko případného spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní dle § 337 trestního zákoníku.

Pokud tedy prvoinstanční správní orgán doručil vyhotovení rozhodnutí o přestupku vedle i právního zástupce žalobce i žalobci, a to dne 14. 5. 2011, nepostupoval v rozporu se správním řádem ani se zákonem o přestupcích ani případně s jiným právním předpisem. Toto doručení ovšem nemělo naprosto žádný vliv na běh 15 denní lhůty k podání odvolání vůči dotyčnému rozhodnutí o přestupku, která počala běžet dne 10. 5. 2011, který následoval po dni 14. 5. 2011, kdy právnímu zástupci žalobce bylo řádně doručeno toto rozhodnutí. V daném případě s ohledem na výslovnou právní úpravu obsaženou v ust. § 34 odst. 2 správního řádu je třeba považovat za relevantní doručení z hlediska běhu 15 denní lhůty k podání odvolání vůči prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí právě a výlučně doručení daného rozhodnutí právnímu zástupci žalobce a nikoliv i samotnému žalobci. S ohledem na právě uvedené pak nelze dospět k jinému závěru než k tomu, že 15 denní lhůta k podání včasného odvolání žalobci marně uplynula dne 24. 5. 2011, a proto dotyčné rozhodnutí o přestupku nabylo dne 25. 5. 2010 právní moci. Pokud tedy žalobcovo odvolání bylo předáno k poštovní přepravě až dne 27. 5. 2011, bylo tak učiněno zjevně opožděně, a proto žalovaný

nikterak nepochybil, jestliže žalobou napadené rozhodnutím toto odvolání pro opožděnost zamítl s odkazem na ust. § 92 odst. 1 správního řádu, když současně neshledal důvody pro obnovu řízení či pro vydání nového rozhodnutí.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto uzavírá, že předmětnou žalobu z hlediska uplatněných námitek ze strany žalobce vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, když napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. předmětnou žalobu zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. dubna 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová